

K
E
N
D
Ž
I

U
E
D
A

KOUZELNÉ PAPÍRNICTVÍ V GINZE

Kniha
Zlín

Kouzelné papírnictví v Ginze

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.knihazlin.cz
www.albatrosmedia.cz

 KNIHA ZLIN

Kendži Ueda

Kouzelné papírnictví v Ginze – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Kouzelné papírnictví v Ginze
Kendži Ueda

Kniha

Diář

Škrtněte

Sešit

Samotného

Pohlednice

Laskavě

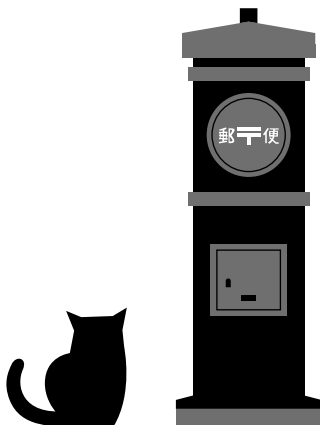
Bloček

Zlín

K
E
N
D
Ž
I

U
E
D
A

KOUZELNÉ PAPÍRNICTVÍ V GINZE

Kniha
Zlín

GINZA SHIHODO BUNBOGUTEN Vol.1 by Kenji UEDA
© 2022 by Kenji UEDA

All rights reserved

Original Japanese edition published by SHOGAKUKAN.

Czech language edition arranged with

SHOGAKUKAN, through Emily Books Agency and Corto Literary Agency.

Translation © Petr Kabelka a Eliška Kabelková Vítová, 2026

ISBN v tištěné verzi 978-80-259-1236-2

ISBN e-knihy 978-80-259-1242-3 (1. zveřejnění, 2026) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-259-1243-0 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-259-1233-1 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

Kapitola 1

PLNICÍ PERO

Zaučování, které začalo 1. dubna, bylo konečně úspěšně u konce. První dva týdny jsme strávili ve školícím centru teoretickou výukou a ten následující jsme se po pětičlenných skupinách přesouvali mezi hlavním sídlem firmy, továrnou a prodejny, kde jsme prostřednictvím prezentací měli ukázat, co jsme se naučili. Po každé exkurzi se skupiny promíchaly, abychom se všichni poznali.

Osobně mě ten neustálý příval nových tváří vzhledem k mojí ostýchavosti nesmírně stresoval.

Ani přetahování nových kolegů o to, kdo bude mít hlavní slovo, jsem nesnášel zrovna nejlíp. Zaměstnanci z personálního oddělení nám sice tvrdili, že v rámci školení nikdo neposuzuje naše schopnosti a zajímají je jenom výsledky studia, jenže otázky na exkurzích, diskuze ve skupinách a samotné prezentace tak jako tak odhalily naše slabé a silné stránky.

Kvůli tomu se mezi námi postupně stejně vytvořila jakási hierarchie.

„Jak mohli přijmout někoho takového?“

„Určitě má protekci.“

Pomlouvání o přestávkách dělalo ještě větší dusno. Tři lidi ve výsledku podali výpověď ještě před koncem školení.

Chtěl jsem je napomenout, že bychom si jako kolegové měli pomáhat, ale nedokázal jsem to. Se svojí neschopností se vyjádřit, ani když je to skutečně potřeba, bojuju dlouhodobě. A pak akorát donekonečna přemítám o tom, co všechno jsem nedokázal vyslovit.

Zajímalo by mě, jestli s takovou přežiju další školení v prodejně, které nás čeká po prázdninách, pomyslel jsem si nervózně po cestě do svého bytu, kde na mě nikdo nečekal. A to jsem zrovna dostal první plat a budeme mít tolik dní volna...

Jak jsem tak seděl v pohupujícím se vagonu metra, vzpomněl jsem si, co na školení říkal jeden z našich starších kolegů: „Tak na co použijete první výplatu? Samozřejmě si ji můžete nechat celou pro sebe, ale já bych vám spíš doporučil obdarovat někoho, na kom vám záleží. Určitě mu tím uděláte velikou radost.“

No jo, zítra bych měl vyrazit ven a koupit nějakou maličkost pro Nacuko.

A zařídit ještě jednu důležitou věc...

Kde bych ale tak našel něco, co by se jí líbilo? V Tokiu asi jediné v Ginze.

K hlavnímu vchodu nákupního centra Macukija v srdci Ginzy jsem dorazil společně s paní Kidžimou.

„No, a teď už běžte tudy. Vážně nepotřebujete pomoc? Klidně vám zavolám někoho z firmy. Doprovodila bych vás sama, ale musím na schůzku... Promiňte,“ řekla starostlivě.

„S tou mapkou od vás už to nějak zvládnou. Navíc mám mobil.“

„Tak snad... Hned cinknu do obchodu, aby o vás věděli.“

Paní Kidžima mi svým laskavým pohledem hodně připomínala Nacuko.

„Já už teda půjdu.“

„Nemusíte vůbec spěchat. Kdyby se cokoliv stalo, zavolejte mi a já už to nějak vyřeším.“

Působila jako máma, která vysílá dítě na první pochůzku. Na to, že jsme se potkali teprve před několika hodinami, jsem si připadal, jako bychom byli staří známí.

Vykročil jsem vpřed a nechal se vést mapkou, kterou mi paní Kidžima nakreslila do notýsku. Nejdřív jsem měl jít pořádku rovně podél hlavní třídy. Po chvíli jsem se ohlédl a všiml si, že paní Kidžima stále stojí u vchodu do obchodního centra. Krátce jsem se uklonil a ona mi na oplátku zamávala.

Ručně kreslenou mapu jsem ještě od nikoho nedostal. V dnešní době by mě většina lidí nasměrovala na stránky obchodu a dál to neřešila, zato ona mi k ní připsala i jméno s přesnou adresou a svým telefonním číslem.

Přešel jsem dva přechody a na třetím zahrnul do postranních uliček. Na rozdíl od honosné hlavní ulice v nich stála namačkaná jedna budova na druhé a působilo to tam trochu jako v bludišti. Na druhém rohu jsem znovu zatočil a pohled mi padl na kulatou poštovní schránku.

Museli ji pravidelně natírat, protože mě její sytě rudá barva okamžitě praštila do očí. Takové jsem zatím viděl jedině ve starých filmech a seriálech. Jako orientační bod fungovala dokonale – obchod, který jsem hledal, byl přímo před ní.

„To bude ono,“ zamumlal jsem.

Cesta mi celkem zabrala něco kolem deseti minut. Do Tokia jsem se přestěhoval teprve nedávno, takže to pro mě i s mapou bylo docela dobrodružství.

Mělo to být staré papírnictví s dlouhou tradicí, ale přestože na mě z té dvoupatrové budovy dýchala historie, vypadala úplně nově. Byla osobitá a zároveň nenápadná a trochu tajuplná. Na skleněných vchodových dveřích se zlatým písmem vyjímal nápis „U Čtyř pokladů“.

Jakmile jsem vkročil dovnitř, v nose mě zašimralo cosi příjemného, co připomínalo vonné tyčinky. Jemná vůně, která se naprosto lišila od výrazného pachu parfémů, mě ve všem tom shonu velkoměsta konejšivě obklopila.

„Vítejte u nás,“ ozval se pohotově mužský hlas.

V leccem se podobal jemnému aromatu těch tyčinek a vyzařoval z něj upřímný vděk za moji návštěvu. Takový procitěný pozdrav jsem v obchodě slyšel poprvé.

Tenhle způsob vítání je jedna z věcí, které mě po příjezdu do Tokia hodně máty. U nás na venkově zaměstnanci zákaz-níky zdraví normálním „dobrý den“. Dopoledne samozřejmě přejí „dobré ráno“ a večer zase „dobrý večer“. Nejspíš je to tím, že se všichni známe, a kdyby někdo honosně zahlásil: „Vítejte u nás!“, zákazník by se prodavače nejspíš hned žertovně ze-ptal, jestli se mu bude snažit něco vnutit.

Proto mě to uvádělo do rozpaků nejenom v samoobslu-hách, fastfoodech a restauracích, ale třeba i v bance nebo na úřadech, kde mě zdravili touhle úslužnou frází.

Netušil jsem proč, ale od toho mužského hlasu mi to vůbec nevadilo. Možná ten nepříjemný pocit přebila radost z toho, že jsem v pořádku došel, kam jsem měl.

Majitel toho hlasu musel vycítit moji nejistotu, protože se okamžitě vynořil přede mnou. Oblečený byl ve světle modré košili se sytější tmavomodrou kravatou, šedých kalhotách a oby-čejných černých šněrovacích botách. Vlasy neměl ani dlouhé, ani krátké a nosil je přirozeně rozdělené uprostřed. Mohlo mu být něco kolem pětatřiceti.

„Dobrý den... Jsem tady správně v papírnictví U Čtyř po-kladů?“ zeptal jsem se trochu hloupě, i když jsem si název obchodu ověřil už při vstupu.

„Ano, jste. Vy budete pan Nitta, že?“

„Přesně tak.“

„Už tady na vás čekám. Nezabloudil jste?“

„Díky tomuhle jsem to zvládl,“ ukázal jsem mu svůj notýsek a on krátce přikývl.

„To rád slyším. Zrovna před chvilkou jsem dotelefonoval s paní Kidžimou. Volala mi, že dorazí vzácný zákazník jménem Nitta, takže se o něj mám jaksepatří postarat,“ řekl, z kapsy vyndal pouzdro na vizitky a jednu mi podal. „Jmenuju se Ken Takarada a vlastním tohle papírnictví. Velice mě těší.“

„No... Já... Taky mě moc těší.“

Vzhledem k mojí ostýchavosti mě nic nedokázalo zner-vózňit víc než konverzace s cizími lidmi. Takarada to možná

vycítil, protože s přívětivým úsměvem pokračoval: „Můžu se zeptat, pro co jste si přišel? Paní Kidžima mi řekla jen: „Spoléhám na tebe, Kene,“ a položila mi to. Jako ostatně vždycky... Takže nic konkrétního nevím.“

„Potřeboval bych... papír a obálku,“ vymáčkl jsem ze sebe, když jsem se konečně trochu osmělil.

Takarada pokýval hlavou, jako by přesně tuhle odpověď čekal.

„Rozumím,“ opáčil a elegantním pohybem mi rukou pokynul dál do obchodu. „Tudy, prosím. Papíry a obálky máme tamhle.“

Moc jsem to nechápal, ale jeho neuspěchaná, zdvořilá gesta mě uklidňovala. Většina lidí z velkoměsta má neustále něco na práci, takže při obsluze zákazníků přechází rovnou k věci, aby nemarnili čas. Já pak ovšem měl pocit, jako bych se bavil s roboty a nedokázal si na to zvyknout.

Dorazili jsme k polici, která přetékala všemožnými druhy papírů a obálek. Od drahých ručně dělaných japonských přes luxusní papíry s lisovanými květinami až po klasické západní se světle modrými nebo červenohnědými linkami – prostě radost pohledět.

Vedle papírů byly vyskládané odpovídající obálky. U těch pro svislé psaní ležely podlouhlé obálky v japonském stylu a ty obyčejné širší byly pro vodorovně psané dopisy. Už na první pohled jich muselo být minimálně dvě stě.

„Kromě toho nabízíme i další sezónní zboží. A u pohlednic najdete taky široký výběr práníček.“

„Máte tady tolik věcí... Až jsem z toho trochu nervózní.“

„Děkuju mnohokrát. Obchod bohužel není nafukovací, takže nelze vystavit vše, ale přinejmenším se pyšníme tou nejlepší nabídkou papírů široko daleko. Pokud si ani přesto nevyberete, můžu vám doporučit jiná papírnictví v Ginze, Nihonbaši nebo kolem hlavního nádraží. Mám přehled o tom, co je zrovna kde k mání, a se zaměstnanci z ostatních obchodů se dobře známe, takže jim klidně můžu i zavolat.“

„To nebude třeba. Už tady budu mít co dělat, abych si vybral. Natož abych se chodil dívat i někam jinam. Hmm...“

Takarada s nevádnoucím úsměvem na rtech popadl jeden z papírů. „Podívejte se na tento univerzální krémově bílý papír pro svislé psaní s téměř nezatelným linkováním. Je to náš originální produkt, který prodáváme pod značkou ‚Dopis‘.“

„Aha, aha.“

Potom sáhl po dalším papíru z přihrádky o dvě police výš. „Toto jsou ‚Andělská křídla‘. Ani ty v žádném jiném papírnictví nenajdete. Jeden z výrobců tradičního japonského papíru se rozhodl v menším nákladu vyrábět i něco pro běžné použití. Je nesmírně kvalitní a má nevýrazné řádkování, takže je taky docela univerzální. Pak ještě... Moc se vám omlouvám. Začal jsem vám nutit, co by se líbilo mně.“

Na to, že vypadal tak na pětatřicet, se choval až podivně zdvořile.

„Oba vypadají skvěle. Působí prostě, ale zároveň kvalitně. Hmm...“

Dobře jsem věděl, jak nerozhodný dokážu být.

„Všeobecně existují dva způsoby výběru papíru a obálky. Většinou se pisatel rozhoduje na základě toho, co se líbí jemu. Nebo se můžeme zamyslet nad tím, co by potěšilo adresáta. Oba produkty, které jsem vám navrhl, jsou sázka na jistotu, ale ničím nepřekvapí. Co kdybyste se zkusil vžít do toho, komu chcete psát?“

„Dobře...“

Znělo to jako skvělá rada, jenže já ještě nikdy opravdový dopis nepsal. Nanejvýš jsem naškrábal pár novoročenek.

„Vzhledem k tomu, že vás sem poslala paní Kidžima, budete asi posílat i nějaký dárek?“ zeptal se Takarada, když vycítil, že jsem v úzkých.

„Přesně tak. Dostal jsem první výplatu, tak bych chtěl něčím obdarovat svoji babičku na venkově. Vyrázil jsem kvůli tomu až sem do Ginzy a prošel všemožné obchody, ale nic mě nenapadá... Nakonec jsem skončil v nákupním centru a šel se podívat

do oddělení s místními specialitami, jestli mi něco nepadne do oka, když vtom mě oslovila jedna z prodavaček.“

Takarada vyprsknul smíchy. „Můžu vám nějak pomoci, mladý pane?‘ Úplně ji slyším.“

„Jo, to jste vystihl přesně! Zeptala se mě, jestli jsem v pořádku, že se tak potím a vypadám jako uzlíček neštěstí. Pak mi do ruky strčila papírový kelímek se zeleným čajem s tím, že už bude tak akorát k pití, kdovíodkud přisunula židli a usadila mě kousek od výlohy, abych si odpočinul.“

Takarada pobaveně přikývl. „To je celá ona. Když vidí, že je někdo vyčerpaný nebo neví kudy kam, okamžitě se ho ujme.“

„Chápu... Ten čaj byl skvělý. Asi to bude znít, že přeháním, ale takhle mě snad nikdy nikdo nehýčkal. Když jsem si nevědomky těžce povzdechl, dolila mi a hned se zajímala, co se stalo.“

Bylo to zvláštní, ale přestože jsem Takaradu potkal teprve před pár minutami, povídalo se mi s ním moc dobře. A vlastně i s paní Kidžimou. Ten den jsem narážel na samé laskavé lidi.

„Mohl bych se zeptat, kolik jí tak zhruba je?“

„Těžko říct. Dam se na věk nevyptává, takže nemám tušení. V Macukije ale pracovala, už když jsem byl malý, takže nebude nejmladší. Před několika lety odešla do důchodu a teď na zkrácený úvazek zaškoluje nové zaměstnance nebo se stará o stálé zákazníky. Je jedna z mála lidí, kteří si tykají s ředitelem celého nákupního centra.“

„Nečekal jsem, že mě zastavila taková významná osoba.“

Takarada zavrtěl hlavou. „Kdyby vás paní Kidžima slyšela, moc by ji to nepotěšilo. Měla by pocit, že z ní jde strach, jenže ona je přitom nejprísnější hlavně k sobě a ke všem ostatním je neuvěřitelně milá. Taky bych chtěl být jako ona. Nejenom jako prodavač, ale i jako člověk,“ řekl si spíš sám pro sebe a dlouze přikývl.

Potom se najednou zatvářil, jako by ho něco trklo, a poskrábal se na hlavě. „Promiňte, že takhle odbíhám od tématu.“

„Vůbec se neomlouvajte! Chtěl jsem někomu povědět, jak se mě paní Kidžima ujala, takže jsem rád, že jste si mě vyslechl.“

Od konce března, kdy jsem dorazil do Tokia, to bylo poprvé, co jsem někomu mohl povyprávět o tom, jaký jsem měl den.

Když jsem jednou v práci během obědové přestávky kolegovi začal líčit historku o tom, jak se přede mnou nechtěly otevřít automatické dveře, hned se mě zeptal, jestli bude mít nějakou pointu. Úplně jsem se z toho zakoktal, všichni se mi vysmáli a vůbec nikdo se mě nezastal. Od té doby jsem se bál s kýmkoliv bavit.

Takarada přikývl a mile se na mě usmál.

„Když jsem se trochu uklidnil, řekl jsem jí, že chci ze své první výplaty koupit nějaký dárek pro babičku, abych jí poděkoval za to, co všechno pro mě udělala. Paní Kidžima mi pak dala pár návrhů a nakonec jsme došli k tomu, že bych jí mohl poslat čaj.“

„To zní skvěle. Nejenomže bude z první sklizně, ale zároveň si na vás vzpomene pokaždé, když ho bude pít,“ schválil mi Takarada můj výběr a šeptem si pro sebe zamumlal: „Taky bych si měl pro nějaký skočit.“

„Jsem paní Kidžimě strašně vděčný, protože čaj mě vůbec nenapadl. A jakmile jsem měl vyřešený dárek, navrhla ještě, že bych jí s ním mohl poslat i dopis. Já jí teda chtěl poslat esemesku, že jsem jí koupil čaj... Jenže paní Kidžima naléhala, ať jí napíšu aspoň pár slov hezky na papír.“

Takarada chápavě zamručel a pokýval hlavou. „Tak proto vás poslala k nám.“

„Řekla mi, že papír a obálku bych koupil i u nich, ale že nemají skoro žádný výběr, tak mi nakreslila tuhle mapku, abych mohl zajít sem. Že mi prý jako specializovaný obchod poradíte mnohem líp.“

„To jsem rád,“ usmál se Takarada.

„No, takže bych potřeboval papír a obálku.“

„Rozumím. Co teda říkáte na tenhle? Nechci vám nutit naše originální zboží... ale díky jeho širokému linkování se na něj dobře píše a vašemu účelu poslouží výborně.“

Ukázal mi papír se světle zelenými čarami, které tvořily osm sloupců. V druhé ruce držel obálku s předtištěnými řádky

pro vepsání adresy ve stejné barvě a s rámečkem v podobě větvi a lístků pro nalepení známky.

„Včetně světle zelené máme dvanáct barevných variant, ale linky se na všech odshora dolů postupně zužují úplně stejně. Proto jsme tu sadu pojmenovali ‚Dvanáct měsíců‘.“

Takarada mi vzal papír z ruky a otočil ho. Linky, které vypadaly, jako by je někdo namaloval ručně štětcem, směrem dolů skutečně bledly a zužovaly se. Na koncích úplně mizely do ztracena.

„Jeden malíř si u nás kdysi objednal papír, na kterém by se dobře vyjímaly drobné kresbičky. A když si o něj řekl, rovnou sám přišel s návrhem linek a rámečku pro známku. Dokonce i těchhle dvanáct odstínů vybral on. Vzhledem k tomu, že tady v Japonsku máme čtyři sta šedesát pět tradičních barev, to musela být pořádná práce. Hlavně když musely ladit s barvou samotného papíru. Bohužel nemám tušení, o koho přesně se jednalo, protože se to událo už za mého předchůdce.“

Jakmile domluvil, postupně mi ukázal ostatní barevné varianty Dvanácti měsíců – červenohnědou, fuchsiovou, jemně růžovou, šeříkovou, oranžovohnědou, šarlatovou, šedohnědou, vínově červenou, broskvovou, stříbrošedou a zlatou.

„Zlatá varianta je pozlacená skutečným zlatem, takže je mnohem dražší. Je mi to líto, ale ceny zlata poslední dobou vystřelily nahoru a i řemeslníků, kteří se zabývají zlacením, ubývá... Obávám se, že dřív nebo později od ní budeme muset upustit.“

Všechno to byly krásné, na pohled příjemné barvy. Kdoví proč na mě působily nesmírně uklidňujícím dojmem.

Obálky ležely na polici svázané po pěti kusech. Každá varianta měla v rámečku pro známku jiný rozkošný obrázek. U červenohnědé to byly tři fazolky, u broskvové paprsky vycházejícího slunce a u zlaté zase hora Fudži.

Takarada při pohledu na můj obličej hned poznal, co se mi honí hlavou. „Mnoho zákazníků lépe známky trochu bokem, protože jim přijde škoda zakrýt takové krásné kresby. Pošťák

si už při vyzvedávání dopisů z naší schránky hodněkrát stěžoval, ať lidem říkám, aby je lepili, jak mají.“

„No jo, naprosto je chápu. I když já žádnou známku naštěstí lepit nemusím, protože ten dopis budu posílat s balíkem. Tak mi prosím dejte světle zelený papír i obálku.“

„Dobře, jak si přejete,“ řekl Takarada, obojí si ode mě přebрал a pokynul mi rukou ke kase. „A jestli se můžu zeptat, máte něco na psaní?“ zajímal se ještě při pohledu na součet ceny na displeji.

„O tom jsem se s vámi taky chtěl poradit,“ přikývl jsem. „Potřeboval bych i inkoust k tomuhle.“

Sáhl jsem do batohu, vytáhl úzkou podlouhlou krabičku zabalenou v černém látkovém obalu s bílým logem a z něj plnicí pero.

Takarada zašel za pult a papír s obálkou odsunul stranou.

„Chvilinku strpení,“ řekl, otevřel šuplík a vyndal z něj bílé rukavičky.

Pak na pult položil podlouhlý, plstí potažený tácek a rukavičky si navlékl. Podle všeho se chystal zacházet s něčím hodně cenným.

„Ukažte,“ pobídl mě a přebрал si ode mě krabičku.

Opatrně ji položil na pult, přitáhl si židli a posadil se. „Omluvte mě, vestoje by mi mohlo vyklouznout z ruky a poškodit se. Víím, že je neslušné si takhle sedat před zákazníkem. Klidně se taky posadte,“ pokynul mi pohledem na další židli vedle pultu, tak jsem si ji k němu přisunul.

„Hmm, Montblanc. A koukám, že už je starší.“

„Přesně tak.“

Takarada z látkového obalu opatrně vytáhl zdobenou krabičku. Na víku se vyjímal logo v podobě bílé šesticípé hvězdy. Když ho odklopil, vykoul na něj manuál a záruka a až pod nimi na výstelce leželo moje plnicí pero. Spona a kroužek na víčku se zlatě třpytily.

„Já se teda v perech moc nevyznám, ale tohle asi bude hodně drahé, co? Používali ho i nějací známí spisovatelé.“